

Årstiderna.

Nu bäcken är frigjord, se våren är här,
 Och himlen ren ljusnade guldskyar bär.
 Då drifvan är dödad af solpilar skarpa,
 Hörs necken i böljorna stämma sin harpa,
 — Och köpmannen tänker på bättre affär.

Du härliga årstid, välkommen igen
 Med glittrande vågor likt smältande tenn,
 Med tjusande fågning i skogar och dalar,
 Med lärkan, som drillar, med göken, som galar!
 Välkommen, välkommen till nordens igen!

Bland rosor och liljor i ändlösa tal
 Snart djurverlden irrar i glad karnaval.
 För humlor och brömsar, som blåsa fanfarer
 Fly korna till skogs, såsom slagne tatarer; —
 Mot småttingar ofta en väldig blir skral!

Hvem's pensel kan måla en midsommarqväll,
 Hvem's tunga besjunga dess fröjd i hvar't tjell,
 I byar, i städer, i furstliga salar?
 Hvem tyder det språk, som från klyftorna talar?
 En hvar kan blott se, att naturen är säll.

Men, ack, huru kort är det glädjande rus!
 Ty snart kommer hösten med stormarnas brus,
 Då bortförer svanen till södern sin maka
 Och tordönen hemskt uti rymderna braka
 Och upplysa himlen med flammande ljus.

Men snart få vi likväl en tröst i vår sorg,
 Då julljusen tändas i koja och borg,
 Hvar gumma syns le och hvar gubbe blir munter,
 "De små" i familjen gladt tumla "herunter"
 Och ungmön skär sönder en tillämnad korg.

När snön håller samman och luften är blid,
 Då uppstaplas vallar, då manas till strid;
 När kölden som värst uti knutarna knakar,
 Då lägrar man sig kring en bräsa, som sprakar
 Och sagor berättas af den, som har tid.

16

Den väntande flickan.

Solen slukas upp af hafvet,
Dagens ljus är snart begrafvet —
Skynda, gosse, till din vän!
Ack, du dröjer, dröjer än!

Sippans blida kalk har domnat,
Vikens matta våg har somnat —
Skynda, gosse, till din vän!
Ack, du dröjer, dröjer än!

Vinden uti löfven leker,
Turturdufvan maken smeker —
Skynda, gosse, till din vän!
Ack, du dröjer, dröjer än!

Nattens timme har försvunnit,
Himlens facklor ren utbrunnit —
Gosse, lemna du din vän?
Ack, du dröjer, dröjer än!

Redan spännas dagens segel —
Ack! en båt klöf vattnets spegel —
Älskling, skynda till din vän!
Skynda i min famn igen!

Verldens bitterhet.

Jag tänkte nu väl sjunga om
Hur bitter verlden är;
Förnuftet sade dock, vänd om,
Om vänskap är dig kär!

Till hälften lyder jag, men får
Väl ånger ock deraf,
Ty jag har sett "ett litet sår,
Som mitt förakt jag gaf".

Det såret heter verldens dom,
Som botats dock så lätt
Som då en bannlyst gick till Rom
Och afsvor der sitt vett.

En mäktig påfve herskar i
Vårt hjerta än i dag,
Den påfven heter Kryperi,
Hans valspråk är: bedrag!

Lyd honom, menska, och du ser,
Hur' hvarje saknad flyr
Och huru verlden mot dig ler
Och lyckans morgon gryr!

Blott du kan hyckla riktigt väl,
Du nog din lycka gör;
Lyd ingen varning af din själ,
Gif äran blott gehör!

En gerning döms på tusen sätt,
En menska likaså —
Och allt, utom hvad hon gjort rätt,
Man gerna pekar på.

Af många har man detta rön,
Att rätt och sanning flytt
Nog ofta för vårt qvinnokön,
Då det blir — ungt på nytt.

En qvinna i sin ålders höst
Är ofta lik en hamn,
Som, fridlös, endast har den tröst,
Att fläcka andras namn.

Väl undantag från deras tal
 Det finnes, men så få
 Som perlor ibland musselskal,
 Der hundra knappt ge två!

En dygd i världens stora mund
 Blir väl så liten gjord
 Som en krokan, som gjort sin rund
 Omkring ett middagsbord.

Ett fel blir deremot, gudnås!
 Som ockrarns kapital,
 Då ränta uppå ränta fås
 I stora, runda tal.

En allmän mantel detta är:
 Att "folket säger så",
 Den kan betäcka väl en här
 Af lögner stora, små.

Ett ord, en blick behöfves blott
 Af missförstånd, då man
 Blir *mål* för tusen tungors skott
 Och *målas* riktigt grann!

Så ljug, o menska, ljug med magt,
 Kräks all din galla ut,
 Men en gång dock med djupt förakt
 Du skall bli sedd till slut.

Du har en tunga fått af Gud,
 Lär tacka Gud för det,
 Men härna icke slika ljud,
 Han — vissa djur har gett!

Hösten.

Du härliga högsommar, du är förbi
Och stormvinden furorna kränger,
De flyende måsarnes ängsliga skri
Nu knappt genom stormarna tränger.

Och seglarens farkoster vråkas som flarn
Mot blindskär, der böljorna bryta.
Naturen är uppskrämd, den liknar ett barn,
Som hör, huru vilddjuren ryta.

Tungt stålgråa molnbäddar öfver oss gå,
De svalnade himlarna mulna,
Och hafskungen fryser och skogsdungens rå
Vill gråta, då björkarna gulna.

Den knäböjda blomman förgråten förgås,
Dess purprade kalk är förblöden.
Af stormvinden klippväggens hjerta snart nås,
Naturen ses kämpa med döden.

Frågor.

Du hulda flicka, sorgernas försköning,
Har denna bild dig nånsin varit klar,
Att en gång af en dygdernas belöning
Ett syndastraff allenast kan bli kvar?

Säg, har en dröm uti ditt hjerta smugit,
Som sagt, att det i lifvet finns en ros,
Som har, — då tiden honungen utsugit —
Blott kvar ett gift, som aldrig flyr sin kos?

Blir du så arm, att du en gång skall finna
På denna hårda samvetsfråga svar:
Hvarför väl afgrundslågor en gång brinna
Uti ett bröst, der himlen nedlagd var?

En döende sångares farväl.

Kort var, o, Sångmö,
Älskliga väsen,
Kort var den tiden,
Du dröjde hos mig!
Tomt är mitt hjerta,
Stum är min lyra,
Rosorna vissnat
På tonernas stig — — —
Sväfvar blott sångens
Sorgliga genljud,
Tyst, som en susning
I andarnas lund,
Svagt endast höres
Döende sångarns
Klagande grafsång
Vid midnattens stund.
Tystnen, I stormens

Sorgliga toner,
Orgel ackorder
Mildt tyckas mig nå,
Sångaren somnar,
Vaknar ej mera,
Slumrarens ande
Till himlen vill gå — —
Nu, mina kära
Sånger, farväl nu,
Ljufliga balsam,
Som gjöts i min själ!
Nu, I, min lyras
Döende toner,
Låt oss då skiljas,
I kära! Farväl!

Till ett ungt brudpar,

(På bröllopsaftonen.)

Nu är den härliga timme slagen,
Då natt går ned öfver bröllopsdagen!
I två, som länge hvarann förstått,
Ert hjertas mål nu i afton nått.

I två, hvars hjertan i flammor brinna
Och jord och rynder i dem försvinna,
O, sen dock ned från er himmelsfärd
Till oss och denna vår vänskapsgärd!

Nog kommer Amor vår bön förutan,
Så lätt som vintertid — *rim på rutan*
Till er, men vi kunna be ändå,
Att han må komma till oss också.

Här se vi nu tvenne höga magter
Från kärleksgrufvans fördolda schakter
Förenade emot himlen gå,
Så mäktigt knutna ihop som få.

Af lyx och tvång är ej bandet knutet,
Ty midt i knuten det band är brutet,
Som knyts af guld med ett kallbräckt stål,
Då etsen blott är ett ytligt prål.

Det sker ej nu som i penningverlden,
Der kölden grinar bak hufvudgården,
Och uti *smekmåna*'ns blomsterspår
En lifslång *rötmånad* dystert går.

Nej, döf för tvånget och blind för prålet
Har Amor skjutit sin pil i målet;
Så blind han är, har han sett likväl
Det ädla, sanna uti er själ.

O, brudgum, lär att din magt värdera:
Var make endast, men icke mera!
— Låt ömhet blifva ditt första bud,
Du myrtenkransade, sköna brud!

Glöm likväl ej dina forna vänner,
Ty en och hvar ibland dessa känner
En sådan smärtsam och grym förlust
Som då en vän går från hemmets kust.

Din tanke ofta tillbaka skicka
Till flydda dagar, då du var flicka,
Så sköna bilder du aldrig ser,
Betänk det, aldrig i lifvet mer!

Din lott är nu, att som makes maka
Få njuta ofta, men ock försaka
Och höra ofta från många håll,
Att lifvets sång också går i moll.

— Blin sälla! mera kan jag ej önska.
Må fridens väna oliv blott grönska,
Tills att cypressen den löser af
Uppå en fars, eller moders graf!

Till en vän,

(Som blifvit värnepliktig.)

Amice mi, o qvanta dira sors!
"Nå herri kors", hvar skall jag nu dra kors,
När också du skall in vid militären —
Och lyfta på gevären!

Det måste bli en gruffig gymnastik,
Att bära rensel och schinell och — pik
Samt stå i lederna och grina illa —
Jo, jo, min gubbe lilla!

Och du, min bror, som aldrig luktat krut,
Hur tänker du nu börja slå dig ut?
Få se, vid någon riktigt svår manöver,
Att du ej må "slå klöfver"!

Nog blir det svårt för dig, som är så kär,
Att få mot Amors båge ett gevär — —
Väl bättre hördes qvittret af en "gumma",
Än skrället af en trumma!

Dock skull' du räta på dig mer och mer,
Om, alla till förderf, du blef off'cer,
Ty bland tyranner mot sin arma nästa
Är du långt från den bästa.

Du vor' fullkomligt lik då, käre bror,
Hin håle sjelf, "om blott du hade klor" —
Och jag, jag ville hellre då se "tonten",
Än dig, min vän, för fronten.

Bäst vor', om du från sådant sluppe bort
Till din pulpet, fast der ibland är "torrt",
Men bättre passar du att rita rhomber,
Än stå och kasta bomber.

Begär befrielse och tag betyg
Uppå att du är predikant i smyg,
Men vill man likväl ställa dig i roten,
Så — såga af dig foten!!

Till * * -

Unga flicka, gå att lifvet njuta,
Gå att älska, lofva och — förskjuta,
Men en gång skall dock din sparda tår
Falla djupt i hjertats öppna sår.

Lyd ej nå'nsin svekets lömska lagar,
Skydda, flicka, dina oskuldsdagar!
Ormen lurar i den skönsta ros,
Stjäl ditt hjertas frid och flyr sin kos.

Vänskap, ungmö, är den första källa,
Hvarur lifvets glädjeströmmar qvälla;
Kärlek är den andra, men, min vän,
Drick dock blott en enda gång ur den!

Till Fanny.

På hennes namnsdag,

(med en blomma.)

Var hälsad genom pennans matta drag,
Fast grant min lyra ingalunda klingar,
Med dennas enkla toner flyr dock jag
Till dig i tanken uppå sångens vingar.

Ej vintern vilda blommor bjuda får,
Dess famn är kall och blommans stängel bruten,
Men här en odlad dig till mötes går,
O, Fanny, blir hon väl af dig förskjuten?

Hon är din släkting, och hon liknar ju
Till färgen dig, fast ej ditt språk hon talar:
En blomma, hulda Fanny, är ock du,
En blomma, vuxen uti * *:s dalar!

Men * *:s blomma visst är skapt att stå
Som prydnad på ett Floratempels tilja,
Ty ganska sällan tör man träffa på
En blomma liksom du — båd' ros och lilja.